

# **CƠN ÁC MỘNG**

## **Tiểu thuyết**

Nhà xuất bản Tổng hợp Sông Bé ấn hành

Tháng 5/1989

-----

### **(Kỳ 15)**

Năm Thiện đã đúng khi đột ngột thay đổi kế hoạch đã định. Nếu vừa rồi bọn chúng tập kết hàng ở bờ sông, chắc chắn đã bị bắt giữ.

Trong khi Ba Thợ và Tư Bé đang nhanh chóng rời khỏi biên giới thì Năm Thiện cùng hai gã đàn em tên là Lưu và Huy trên chiếc ghe chở hàng lậu cũng đang gặp khó khăn. Một băng cướp đi trên một chiếc ghe máy và hai chiếc xuồng bất ngờ tấn công. Đầu tiên, chúng cho ghe áp sát tới giả bộ ga mua hàng. Sau thoáng lưỡng lự, Năm Thiện đồng ý. Từ trước tới nay, hắn vẫn thường xuyên lén bán bớt hàng trên đường vận chuyển về thành phố. Tất nhiên là hắn hành động kín đáo để không cho ông chủ biết. Số tiền thu được qua những thương vụ kiểu đó nhiều khi nhiều hơn cả tiền công mà hắn nhận được. Theo hắn, đó là một hình thức "phân phối lại" số lời lãi để cho hợp lý hơn. Hắn coi đó là chuyện hết sức tự nhiên bởi vì trong cái nghề này nếu có thể lột lại được của kẻ khác được bao nhiêu là tốt bấy nhiêu.

Được sự đồng ý của Năm Thiện, hai gã thanh niên từ chiếc ghe kia bước qua. Năm Thiện sai Lưu và Huy khiêng ra ba thùng thuốc lá ngoại. Trong khi hai gã kia đang kiểm tra lại hàng, hai chiếc xuồng từ trong bóng tối lặng lẽ áp tới phía sau ghe. Bốn tên khác trèo lên êm ru và chỉ bằng một cú đánh, chúng đã bịt miệng được ông chủ ghe. Chỉ đến khi cả bọn đã quây kín lại xung quanh, Năm Thiện và đồng bọn mới biết. Nhưng đã quá muộn.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, hai tên đàn em của Năm Thiện đã nhận được hai cú đá thẳng vào ngực. Chúng ngã ngửa ra phía sau, rơi tõm xuống dòng sông nước đen sẫm. Riêng Năm Thiện thì nhảy vọt về phía lái. Một tên cướp lao theo nhưng bằng một động tác nhà nghề, Năm Thiện đã khiến cho đối thủ của mình ngã lộn cổ xuống lòng ghe. Một tên khác lao tới.

Năm Thiện kịp thời đón hấn bằng một cú đấm khủng khiếp vào giữa mặt. Tên cướp vẫn đang loạng choạng vì bị đánh đau thì đã bị thêm một cú đá, hất hấn ngã nhào xuống sông. Năm Thiện rút súng ra nhưng cũng đúng lúc đó, một lưỡi dao bay vút tới cắm ngay vào bả vai của hấn. Vết thương khiến cánh tay tê dại và khẩu súng ngấn rời khỏi tay hấn, rơi xuống lòng ghe. Hiểu rằng có chống trả cũng vô ích, Năm Thiện khom người rồi bật ngựa, lao xuống sông. Ở dưới nước, hấn đụng ngay phải tên cướp bị hấn đá ngã đang lóp ngót bơi tới. Bằng nỗi căm giận điên cuồng, hấn nghiến răng dùng tay trái rút lưỡi dao vẫn đang cắm ở bả vai phải của mình rồi đâm thẳng vào đối thủ. Sau đó, hấn lặn sâu xuống...

Không biết tới những điều đó, những tên cướp còn lại trên ghe vội vã nổ máy. Hai chiếc ghe và hai chiếc xuồng lướt nhanh trên mặt sông và chỉ ít phút sau đã mất dạng trong bóng tối...

Mười phút sau, Lưu và Huy tìm được Năm Thiện đang nằm gồi đầu lên một chùm rễ cây ven bờ sông. Vết thương ở vai hấn khá sâu nhưng may mắn là chỉ vào phần mềm. Chúng nặng nhọc dìu Năm Thiện đi. Ở trong khu vực này bọn chúng có một cơ sở. Trước hết phải đưa Năm Thiện về nằm ở đó rồi sẽ tính cách truy tìm bọn cướp và hàng hóa sau. Tất nhiên đó cũng chỉ là dự tính và hy vọng tìm được bọn cướp và lấy lại hàng chỉ là chuyện đáy bể mò kim. Ngay cả trong trường hợp có tìm ra, chắc gì đã đủ sức đương đầu nổi với chúng? Khó khăn trước mắt chính là ở chỗ nói sao cho ông chủ hiểu. Đó là công việc của Năm Thiện vì thực ra Lưu và Huy chưa bao giờ được giáp mặt với kẻ đã tung tiền ra để tổ chức đường dây buôn lậu này. Từ trước tới nay, chúng chỉ hành động và nhận tiền từ Năm Thiện.

Đây là lần đầu tiên bọn chúng bị cướp. Hàng hóa trên ghe ngoài thuốc lá ngoại, mấy chục bao tải quần áo còn có những mặt hàng đắt tiền như mấy chục cái đầu video, tivi, radio cassette và một chiếc xe máy Honda 70 với tổng trị giá khoảng vài chục triệu đồng. Không biết sau vụ này, chúng có còn được ông chủ tín nhiệm nữa không? Đó chính là điều băn khoăn nhất vì khi đột ngột thay đổi phương thức vận chuyển hàng lần này, Năm Thiện chưa

được sự đồng ý của ông chủ. Một mất mười ngờ, biết đâu ông ta lại chẳng cho là chính Năm Thiện và đồng bọn đã bày đặt ra vụ cướp này?...

Ba Thẹo cùng Tư Bé bước vào một tiệm bán đồ ăn - giải khát ven sông ở Hóc Môn. Nhìn thấy hai họ, chủ tiệm đơn đả bước vội ra đón. Đó là một phụ nữ chừng ba mươi, dáng người đầy đà và có vẻ mặt tươi rói. Theo như lời rỉ tai của Tư Bé, người phụ nữ này tên là Hương Giang - một trong những vợ bé của Năm Thiện. Chính hắn đã góp vốn cho thị mở tiệm ở đây, đồng thời cũng biến nơi này thành địa điểm tiêu thụ hàng. Trong thời gian bị truy nã, Năm Thiện đã ẩn náu ở đây khá lâu trước khi trở thành một đầu mối đưa hàng qua biên giới. Tư Bé đã nhiều lần cùng Năm Thiện ghé vào địa điểm này.

-Chú Tư! - Chủ tiệm nói bằng giọng Huế ngọt ngào - Về khi mô mà chừ với ghé lại?

Tư Bé cười:

-Vừa về đến đây. Chị Năm lo cho tụi này nhậu nghen!

-Có liền hè! Mà anh Năm mô?

- Sẽ về liền hà - Tư Bé cười hắc hắc rồi chột đưa mắt ngó quanh - Ủa, vậy còn con Hồng Hoa với con Giáng Vân đâu? Sao vắng ngắt vậy hả?

Hương Giang nheo mắt rồi phát nhẹ vào vai hắn:

-Thì cứ nhậu cái đã! Một đứa ra chợ, còn một đứa đang bận trong nhà.

Hoa và Vân là hai cô gái trẻ phụ việc với Hương Giang. Trước khi đến đây, Tư Bé đã giới thiệu hai cô này với Ba Thẹo. Hắn cho biết cả hai cô đều từ Sài Gòn lên đây. Ngoài công việc chính là phụ giúp bà chủ bán hàng, hai cô gái trẻ này cũng sẵn sàng tiếp khách theo cung cách “thân mật gần gũi” nếu được yêu cầu. Chính Tư Bé đã nhiều lần được hai cô gái ấy “chăm sóc chu đáo” ở trong căn phòng nhỏ ngay sau tiệm. Hắn còn cho biết thêm: ngay cả cô chủ Hương Giang cũng sẵn sàng đón tiếp bất cứ vị khách nào có nhu cầu và sẵn tiền. Tất nhiên là thị giầu Năm Thiện. Có lần Năm Thiện chộp được quả tang khi thị đang trong buồng cùng với một gã trai trẻ. Hắn đã xách

cổ gã nọ lẳng ra ngoài rồi dần cho cô ả một trận thâm tím mặt mày. Nhưng chứng nào tật ấy - cô chủ tiệm vẫn tỏ ra không hề thua kém hai cô gái làm mướn cho mình. Nói tóm lại, đây chính là một ổ mại dâm trá hình. Khi đến đây, Tư Bé đã hứa với Ba Thạo sẽ có một kỷ niệm “không thể nào quên nổi!”. Cái gã còm nhom ấy hóa ra là một kẻ rất háo sắc và điều đó đã khiến cho Ba Thạo phải buồn cười. Gã thậm chí đoán rằng những cô gái “dễ thương” ấy chắc chắn đã moi được không ít tiền của cái tên đại gái này trong những lần trước.

Bàn nhậu được dọn ra rất nhanh. Tư Bé và Ba Thạo bắt đầu cụng ly, còn chủ tiệm thì ngồi ngay bên cạnh. Thị hỏi Tư Bé nhưng đôi mắt lẳng lơ thì lại hướng về phía Ba Thạo:

-Anh Năm nói khi nào anh về tới đây?

-Anh sắp về tới rồi - Tư Bé nói trong khi miệng vẫn nhồm nhoàm nhai

- Anh còn dặn là nói chị chuẩn bị đón hàng. Đợt này nhiều nghen!

-Nghĩa là về tới - Hương Giang nói và tính toán rất nhanh - Rứa thì phải cho con Hoa đi báo cho các mối. Giải tỏa luôn.

-Phải đó - Tư Bé gật đầu - Còn Giáng Vân thì chắc hông có mắc chứ?

Hương Giang cười:

-Được được. Sẽ giải quyết cho chú. Cứ hùng hục như vậy, coi chừng có lúc đợt quy đó nghen!

Tư Bé vui vẻ bắt ngay vào cái kiểu ăn nói của cô chủ:

-Thì phải giải tỏa luôn mà. Tức hạ phá thượng đó, chị Năm!

Hương Giang phá lên cười. Thị liếc nhanh sang khuôn mặt lầm lì của Ba Thạo rồi lửng lơ hỏi:

-Vậy còn anh Hai đây thì sao?...

Tư Bé gật gù:

-Nhưng Hồng Hoa có nhà không? Nếu cô không ở nhà được, chị Năm lo kiếm giùm một suất cho anh Ba đây...

Hương Giang cười:

-Gấp vậy, mò đâu ra? Nhà chỉ có ba người. Nhưng nếu anh Ba đây cần thì...

Vẫn không ngẩng đầu lên, Ba Thạo khoát tay nói cụt lủn:

-Thôi khỏi!

Một cái nhú mày lướt qua trên nét mặt Hương Giang. Còn Tư Bé thì ngẩng lên nhìn Ba Thạo bằng ánh mắt ngạc nhiên:

-Anh Ba sao vậy? Chị Năm đây lo được mà?...

Ba Thạo vẫn lạnh như tiền:

-Chú mày thích thì cứ việc.

Hương Giang bữu môi đứng lên. Thị nói với Tư Bé:

-Chú Tư đừng có ép. Người ta không thích thì thôi.

Cùng lúc đó, một cô gái trẻ có dáng người đậm từ ngoài đường dắt chiếc xe đạp mi-ni đi vào. Vừa trông thấy cô ta, Tư Bé đứng bật dậy:

-Giáng Vân! Chờ em đỏ con mắt rồi nè!

Cô gái cười toe toét và nhăm nháy hai con mắt:

-Chắc đợt này anh Tư bộn tiền hen?

-Em chê tôi nghèo hả? - Tư Bé giả bộ tự ái - Thử hỏi có bao giờ thằng này phải khát nợ cô em không?

Nói xong, hắn đứng lên rút ra một tập giấy bạc ném “phạch” xuống mặt bàn làm đổ cả bát nước chấm. Ba Thạo phải lên tiếng:

-Thôi đi mậy. Đừng có làm trò khi nỡ! Nhậu cho xong đi.

Tư Bé loạng choạng ngồi phịch xuống ghế. Đó cũng là lúc cô gái có tên là Hoa đã tiếp khách xong. Khách là một gã đã trạc năm mươi tuổi, có khuôn mặt lấm lét. Từ nhà trong, hắn đi thẳng ra ngoài ngồi lên chiếc máy, nổ máy phóng vụt đi. Nhìn thấy Tư Bé và Ba Thạo, Hoa định bước lại. Nhưng

Hương Giang đã gọi cô ta lại thì thăm mấy câu. Nghe xong, Hoa vớ chiếc xe đạp mà Vân vừa dựng ở cạnh tường dắt ra. Khi đi qua nơi Tư Bé ngồi, cô ta hích nhẹ vào lưng hắn:

-Chịu khó chờ nhen. Đến tối sẽ nói chuyện...

Tư Bé cười ngất:

-Chui cha. Cả hai em đều hăng máu vậy, qua đây chịu sao nổi?

Ba Theo cảm thấy lợm giọng. Cái ổ điếm này hoạt động mới sôi nổi nhộn nhịp làm sao! Không hiểu tại sao công an địa phương không hốt gọn cho rồi? Gã uống nốt ly bia rồi đứng lên:

-Có chỗ nào nghỉ tạm không? Một rồi.

-Mời anh Ba vô trong nhà - Hương Giang đơn đả - Đã là chiến hữu của anh Năm, anh cứ coi như đây là nhà.

Theo chân chủ nhà, Ba Theo bước vào một căn phòng nhỏ nhưng thoáng mát bởi có cửa sổ nhìn ra sông. Khác với cái vẻ lụp xụp bên ngoài, trong nhà bày biện khá cầu kỳ với những bức tranh của các danh họa thế kỷ mười lăm lồng trong khung kính. Ngoài ra còn có những bức tượng thạch cao sơn màu rực rỡ - chủ yếu là tượng chúa Giê-su và Đức mẹ Ma-ri-a bằng Chúa hài đồng. Cái không khí vừa sang trọng, vừa êm đềm của căn phòng hòa hợp một cách kỳ lạ với cảnh sông nước dân dã bên ngoài cửa sổ chứng tỏ chủ nhà là một người có khiếu thẩm mỹ. Nó tạo ra cảm giác ấm cúng và bình yên.

Hương Giang chỉ chiếc đi-văng bọc nỉ đỏ và mỉm cười nhắc lại:

-Anh Ba nghỉ ở đây nhen. Cứ tự nhiên như ở nhà thôi.

Nói xong, thị quay ra. Trước khi khép cửa, thị ngoái lại:

-Nếu cần chi, anh Ba cứ gọi...

Ba Theo cởi giày rồi ngã mình xuống đi-văng. Mặc dù đang rất mệt nhưng gã chưa ngủ được ngay. Từ căn phòng nhỏ bên cạnh đó vẳng ra tiếng cười đùa của Tư Bé xen lẫn với cái giọng nói ỏn ẻn của cô gái có tên là Vân.

Ba Thệu bỗng cảm thấy khó chịu. Căn buồng nơi bọn chúng đang đùa giỡn ấy giống như mặt trái của căn phòng lịch sự này. Ngay bên cạnh sự êm đềm thánh thiện là sự trần trụi bản năng... Nhưng có lẽ cuộc sống là như vậy. Những điều tốt đẹp và cái xấu xa đan xen vào nhau, cùng tồn tại bên nhau. Có lẽ cũng không nên quá khó chịu về cách sống của những con người ở đây. Họ đã chọn một trong hàng ngàn cách để mà tồn tại. Phải chăng là gã đã quá mặc cảm với những hoàn cảnh không bình thường? Ngay chính bản thân gã cũng đã hơn gì họ? Gã mong muốn vươn tới một cuộc sống lương thiện nhưng lại bằng những công việc tội lỗi. Vậy thì điều đó là tốt hay là xấu?...

Ba Thệu thiếp đi trong những ý nghĩ giằng xé ấy...

*(Còn tiếp)*

**Đức Dũng**